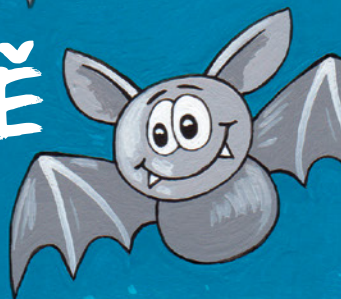

Zuzana Pospíšilová
ilustrace Daniela Skalová

O LIŠCE MATYLDĚ A MEDVĚDU ŠIMRÁČKOVÍ

bambóok®

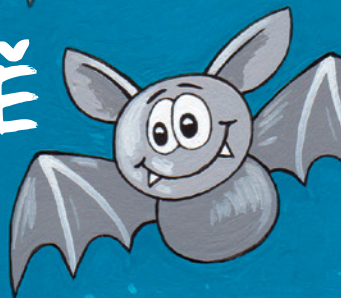

bambôok®

Zuzana Pospíšilová
ilustrace Daniela Skalová

O LIŠCE MATYLDĚ A MEDVĚDU ŠIMRÁČKOVÍ

bambook®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zuzana Pospíšilová

O LIŠCE MATYLDĚ A MEDVĚDU ŠIMRÁČKOVI

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 6452. publikaci

Ilustrace Daniela Skalová
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 104
Vydání 1., 2017

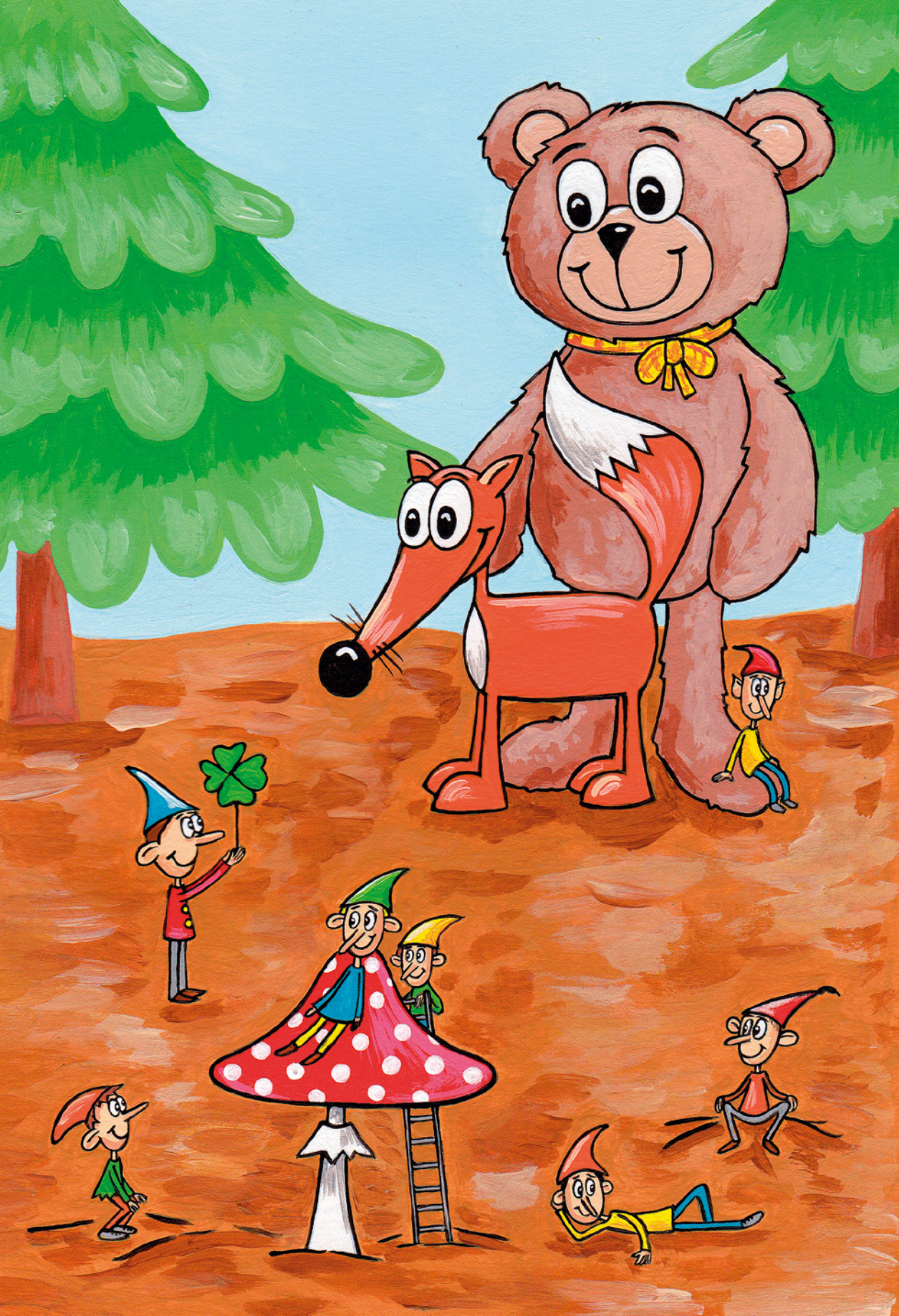
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a. s., 2017
Cover Illustration © Daniela Skalová

ISBN 978-80-271-9572-5 (ePub)
ISBN 978-80-271-9571-8 (pdf)
ISBN 978-80-271-0236-5 (print)

Obsah

Jak se maminka málem zlobila	7
Jak se Vojta s Terezkou snažili	13
Víkend začíná	18
Jde se do lesa!	23
Na výzvědách	29
Vládkyně všech lesů	35
Jak se málem otrávil	40
U čarodějnice	47
Překvapení	53
Seznámení	59
Zase doma	64
Co se v noci dělo?	68
Nový nábytek	72
Pomoc, medvěd!	78
Kam s nimi?	82
S Leopoldem	85
Leopold v ohrožení	90
Překažená loupež	93
Leopold může zůstat	97
Tajemství	101

Jak se maminka málem zlobila

Terezka proběhla kuchyní hbitě jako srnka a hned za ní tam prosvištěl i její bratr Vojta. Ten ale nebyl tak opatrný a shodil hrníček, ve kterém měla maminka oddělené žloutky. Chystala se totiž upéct perník, který měly děti nejraději. Hrníček chvíli tancoval, snažil se udržet rovnováhu, ale nakonec skončil na podlaze. Ve žluté kaluži se rázem koupaly i porcelánové střepey.

„Co to zase vyvádíte?“ zlobila se maminka.

Dvoječata se na maminku podívala a jednohlasně se omluvila: „Promiň!“

Maminka se musela usmát. Bylo legrační, jak se obě její děti vždycky ve všem shodly.

Terezka hned navrhla řešení: „Zaběhneme do obchodu pro nová vajíčka.“

„A koupíme nový hrníček,“ dodal Vojta.

Maminka se na ně usmála a řekla: „To není potřeba. Vajíček mám ještě dost a bez jednoho hrníčku to taky zvládneme. Pro začátek mi bude stačit, když tady nebudete běhat. Běžte si hrát do pokojíčku.“

Když dvojčata odešla, maminka tu spoušť uklidila, rozklepla si další vajíčka a pokračovala v přípravě perníku.

Vojtíšek s Terezkou si zatím v pokojíčku pustili pohádku v rádiu. Dali si na zem deku a poslouchali. Byla to pohádka o princí, který vysvobodil princeznu. Oba poslouchali, ani nedutali.

Mamince bylo to ticho podezřelé, a tak se šla do pokojíčku raději podívat. Opatrně nakoukla škvírou ve dveřích. Když viděla, že děti spořádaně poslouchají pohádku, zase spokojeně odešla. Míchala těsto a přitom si říkala, že má štěstí. Takové dvě úžasné děti má jen málokdo.

Když pohádka skončila, Terezka hned dostala nápad: „Já budu jako princezna a ty budeš princ!“

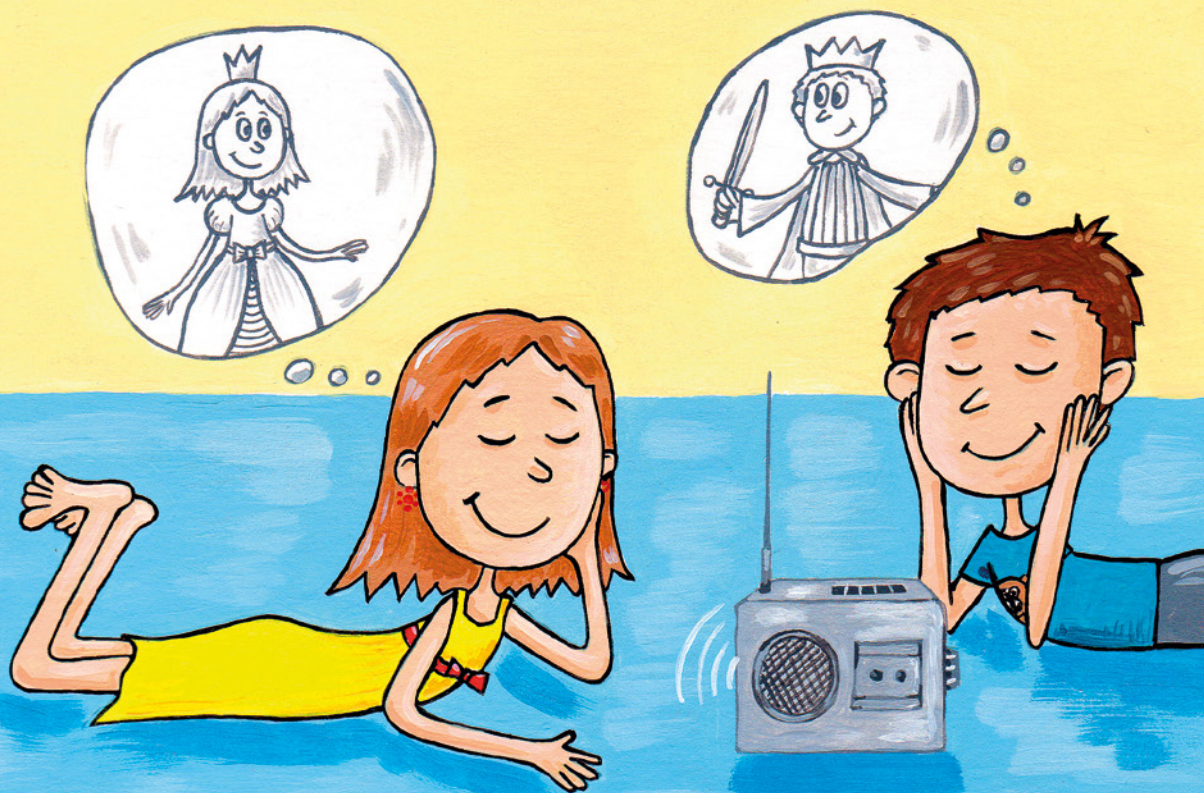
„Já nechci být žádný princ!“ protestoval Vojta.

„Ale princové mají meč,“ připomněla mu šibalsky sestřička.

„Ale kde vezmu meč?“ zeptal se Vojta.

To už Terezka nevěděla. Zato jí bylo jasné, kde sežene šaty. V mamčině skříni. Byly tam jedny bílé, s krásnými oranžovými kytičkami. Maminka je měla na sobě ve svatební den a vypadala v nich jako princezna.

Zatímco se Terezka odplížila do mamčiny skříně, Vojta podnikl tajnou výpravu do obývacího pokoje.

Pod oknem stála v květináči veliká kytka. Aby nerostla nakřivo, byla podepřená dlouhou tyčí. Přesně taková by se Vojtovi hodila na výrobu meče. Potřeboval si ji vypůjčit. Oblékl si mikinu s kapucí, kterou si přehodil přes hlavu. Chtěl být dobře maskovaný. Odstranil provázek, kterým byla tyčka přivázaná ke kytce, a opatrně ji vytáhl. Se svým úlovkem se vrátil do pokojíčku. Jeden konec tyčky, ten, který byl zapíchnutý v květináči, byl špinavý od hlíny. Rukojeť tedy vyrobil na druhé straně. Stačila k tomu obyčejná pastelka. Tu k tyči přivázal tkaničkou z jedné tenisky, kterou nosil na tělocvik.

Když si Terežka oblékla maminciny šaty, nemohla se na sebe vynadívát. Připadala si jako opravdová princezna. Šaty jí byly ale trochu velké, a tak si je při každém kroku přišlápala. Jednou dokonce tak, že přitom spadla.

Vojta si jako správný princ věděl rady v každé situaci. Odložil meč, ale jen proto, aby vzal do ruky nůžky.

„Co to děláš?“ zděšila se Terežka. Vojtu ale nic nezastavilo. Odstříhl látku z šatů pěkně kolem dokola. Během chvílky to bylo hotovo a Terežka mohla zase volně chodit. Zbytek látky odhodil na zem.

„Tohle je drak a já ho přemůžu!“ oznámil Terežce, která se jeho šermování chichotala. Vojta si dával

záležet, aby to vypadalo komicky. Nabíral draka ze všech stran, občas u toho schválně upadl, aby Tereзка viděla, jakou mu dalo práci se s drakem utkat. Protože měl meč špinavý od hlíny, drak ani podlaha nezůstaly bez poskvrnky.

Zrovna když byli Vojta s Terezkou v nejlepším, vrátil se z práce tatínek. Maminka slyšela rachocení klíčů v zámku, a tak mu šla naproti.

Rodiče se přivítali a oba společně nakoukli do pokojíčku. Mamince ale ztuhl úsměv na tváři. Viděla svoje krásné svatební šaty, které napůl visely na Terezce a napůl ležely na špinavé podlaze.

„Co se to tady děje?“ vykřikla maminka nazlobeně.

„Vojta přemohl draka,“ vysvětlila ochotně Tereзка.

„Jakého draka? To jsou moje svatební šaty!“

Maminka byla zlostí bez sebe, ale tatínkovi to až tak nevadilo.

„Vždyť se zase tolik nestalo,“ chlácholil maminku a v duchu se radoval. Divil se, proč si maminka svatební šaty schovává. Nechtěl, aby se znovu vdala

za někoho jiného. Chtěl mít maminku jen a jen pro sebe.

Mamince vytryskly slzy z očí. Terezka se k ní přitulila z jedné strany, Vojta z druhé a oba se jednohlasně omluvili: „Promiň!“ Dneska už po druhé.

Maminka se musela usmát. Všechno bylo rázem zapomenuto. Dvojčata se hned pustila do úklidu a maminka zatím odešla do kuchyně, aby zkontrolovala perník. Přitom přemýšlela, že si aspoň bude moci koupit nové šaty.

Jak se Vojta s Terezkou snažili

Po večeři dostal každý ještě kousek perníku, který zatím vychladl.

„To je nejlepší dobrota na světě,“ pochvalovala si Terezka.

„Můžu si vzít ještě kousek?“ zeptal se Vojta a legračně se oblizoval. Terezka se tomu zasmála. Ráda by si přidala taky, ale už jí nezbylo místo ani na jediný perníkový drobeček. Zato tatínek se k jedlíkovi Vojtovi připojil.

Zrovna ve chvíli, kdy měl plnou pusku perníku, zazvonil mu mobilní telefon. Vykulil oči a snažil se rychle přežvykovat, ale taky nechtěl perník spolknout moc rychle. Chtěl si tu skvělou dobrotu náležitě vychutnat,

a tak ukazoval střídavě na mobil a na maminku. Ta to hned pochopila a hovor přijala.

„Ahoj,“ pozdravila vesele.

„Ne, jenom se láduje perníkem. Aha. Musíme to ještě promyslet. Zítra ti zavoláme. Taky pozdravuj. Ahoj!“

„Kdo to byl?“ zeptala se zvědavě Terezka.

„Babička,“ odpověděla maminka.

„A co chtěla?“ zajímal se tatínek, když dojedl.

„Prý by Terezku a Vojtu vzali na víkend.“

„Jupí!“ zaradoval se Vojta.

„Moc se neraduj,“ zarazila ho maminka. „Nic není zadarmo. Musíte si to zasloužit. Dneska to na žádnou odměnu nebylo, jestli už jste zapomněli.“

Tereзка s Vojtou se na sebe podívali. Bylo jim jasné, že budou muset sekat dobrotu. V Sokoleči u babičky a u dědy je to prima. Celý den můžou být venku a do lesa to mají jen kousek.

„Budeme hodní, slibujeme!“ slíbila za oba sourozence Tereзка a na důkaz svých slov sklidila talířky ze stolu. Vojta horlivě přikyvoval.

Nachystali si aktovky, umyli se, převlékli se do pyžamka a bez řečí hupsli do postele. Chvíli si četli a pak usnuli.

Ráno se vzbudili s myšlenkami na víkend u babičky a dědy. Nikdo je nemusel popohánět, aby vstali z postele, nikdo je nemusel honit do koupelny a připomínat, že přijdou pozdě do školy. Všechny povinnosti si splnili bez řečí.

Ve škole to šlo taky hladce. Tedy jen do chvíle, než Vojta zjistil, že si zapomněl zpátky navléknout tkaňku do jedné tenisky. Stále byla ještě součástí meče, který včera vyrobil.

„Co teď?“ strachoval se Vojta, když se Terezce svěřil.
„Nesmím dostat poznámku, jinak nikam nepojedeme!“

„Tak se zkusíme zeptat Honzy,“ navrhla Terezka. Lucka s Honzou jsou taky dvojčata jako oni dva, ale chodí do vedlejší třídy. Kamarádí se spolu.

Vojta se na Terku usmál a hned o přestávce se vydali do sousední třídy.

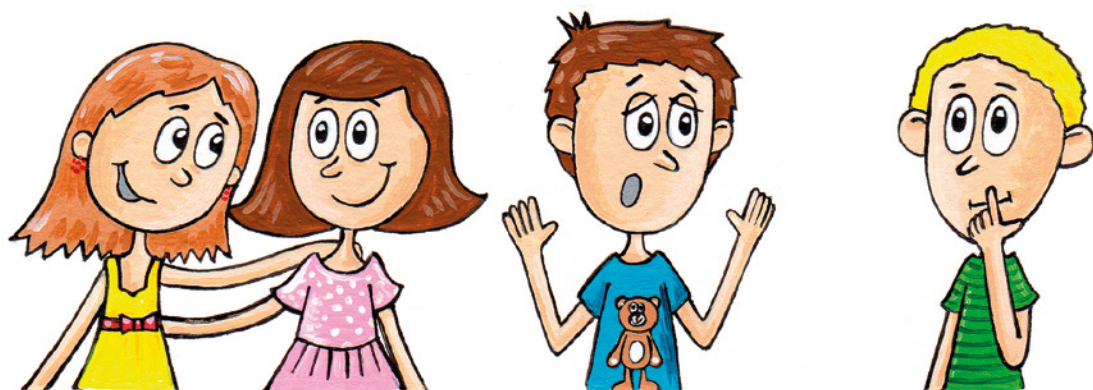
„Ahoj,“ pozdravili se při setkání.

„Nemáš náhodou tenisky? Potřeboval bych je půjčit na tělocvik,“ obrátil se Vojta na Honzu a přitom prosebně sepnul ruce.

„My dneska tělák nemáme,“ odpověděl mu Honza.

Vojta z jeho odpovědi neměl radost. Tohle byla jeho jediná naděje. Nikdo z jejich třídy mu tenisky nepůjčí, protože je všichni potřebují. Neznají nikoho, kdo by nosil dvoje.

„Brácha má dneska tělocvik. Poslední hodinu,“ poznamenala Lucka. Byli doma totiž tři. Měli ještě staršího bratra Kubu.

Vojta s Terkou neváhali. Moc času jim nezbývalo, a tak se hned rozeběhli za Kubou. Bez okolků vysvětlili, co potřebují. Kuba se jen chápavě usmál. Vojta s Terkou pro něj byli mrňata. Baval se tím, jak jsou vystrašení z toho, že si zapomněli tenisky.

„Tady jsou,“ řekl Kuba a vyndal z batohu svoje tenisky. Vojta se na ně vyděšeně podíval a Terezka vyprskla smíchy. Byly obrovské. Když si je Vojta vyzkoušel, nemohl v nich ani chodit, natož běhat.

Těsně předtím, než zazvonilo, dostala Terezka nápad.

„Můžeme si půjčit jenom tkaničku?“ zeptala se staršího kamaráda.

Kuba se na ně pobaveně podíval. Sice nic nechápal, ale přikývl. Vojta z tenisky hbitě vyndal tkaničku. Pak se zvoněním oba upalovali do své třídy.

„Ale vrátit!“ křikl za nimi ještě Kuba.

Vikend začíná

Při tělocviku měl Vojta na každé tenisce jinou tkaničku, ale toho si nikdo nevšiml. Na některých botách je to tak dokonce schválně. Po vyučování utíkali rovnou za Kubou, aby mu poděkovali a tkaničku vrátili.

Doma si bez řečí udělali úkoly a pomohli mamince s úklidem. Neušlo jí to a obě děti pochválila.

„Takže můžeme jet s babičkou a dědou na celý víkend?“

Maminka s úsměvem přikývla.

„Jestli si to do zítřka nepokazíte,“ dodala ještě s varovně zdviženým ukazováčkem.

Terezka s Vojtou si dávali pozor, aby nic nepokazili.

V pátek ze školy doslova běželi. Nemohli se dočkat, až pro ně babička s dědou přijedou. Maminka jim

sbalila věci do veliké tašky a Terezka s Vojtou si udělali úkoly. Dostali pár příkladů na počítání a pár vět na přepsání. Tohle byla pro oba hračka. Měli to hotovo raz dva. Potom se sháněli po něčem, čím by si u babičky a u dědy ukrátili dlouhou chvíli. Vojta vzal karty a autíčko na dálkové ovládání, Terka stolní hru a svou oblíbenou panenku.

Všechno bylo připraveno, a tak si přistavili židli k oknu ve svém pokojíčku, ze kterého bylo vidět na cestu. Nemohli se babičky s dědou dočkat, a proto je z okna vyhlíželi. Z druhého patra jejich činžovního domu byl parádní výhled.

„Už jedou!“ vykřikla radostně Terezka a málem přitom spadla ze židle.

„Konečně!“ poznamenal Vojta a taky běžel ke dveřím.

Otevřeli ještě dřív, než stačil dědeček zaparkovat.

„Můžeme jet!“ oznámila Terezka a spěchala k autu.

„A kde máte tašku?“ zeptala se maminka.

Tatínek ji držel v ruce a odnášel ji do dědečkova auta. Dvojčata se hrnula ke dveřím. Vojta vpravo, Terka vlevo. Přesně tak, jak byli zvyklí.

„A co sedačky?“ zeptal se tatínek.

„No jo,“ plácl se do čela Vojta a běžel k tatínkovu autu, aby si přenesl tu svou. Tatínek vzal Terezčinu a pak obě autosedačky připevnil do dědečkova auta. Vypadalo to legračně, když obě auta stála vedle sebe. Dědovo malé bílé autíčko a tatínkova velké bílá dodávka vypadaly jako obr s trpaslíkem.

Maminka si zatím povídala s babičkou. Dávala jí rady, co kdo má rád k jídlu, kdy chodí děti do postele, kdy vstávají, a tak podobně.